

Autor: Jack Donovan

Ano, muži mají “opravdový talent” na vynalézání věcí, v jejichž světle se mužnost zdá být překonaná. Již jsme se tu zmínili o starých Spartanech, v této souvislosti jsem si navíc vzpomněl na jejich odmítání šípů, coby „ženského“ elementu. V dnešní době tu máme samopaly, ostřelovače a řízené střely. Muži všechny tyto věci vynalezli, aby si ulehčili život, dnes je však poněkud ironií, že jak chlápci, tak i dospělí muži si hrají na válku s joystickem v ruce a přitom fantazírují o nebezpečném a drsném životě, jaký dříve mužové vedli. Všeobecná letargie a úpadek fyzických sil jsou daní, již platíme za výdobytky civilizace a osobní bezpečnost.

Dobře řečeno. Všechno tohle vede k virtuální existenci, v níž není vítězů, jen poražených.

Snaha o dosažení co možná největší úrovně lidské “bezpečnosti” zní smysluplně a úkolem moderního státu, respektive jakéhokoli státu je zajistit alespoň její rozumnou míru. Nicméně takřka absolutní absence nebezpečí se v podstatě rovná mužské duševní rakovině svého druhu. Podle mnohých je naší budoucností kultivovaný, chráněný a uhlazený svět obchodníků nebo byrokratů, což se z mého úhlu pohledu zdá být naprostou dystopií, neboť vše dobré, co v mužích je, zůstane skryto. Proto tu máme tolik nezdravých, depresivních a ztracených chlapců bez jakéhokoli cíle a duševně infantilních mužů. Nikdo s tím nechce nic dělat, neboť případné řešení tohoto problému by v plné nahotě odkrylo lži a selhání současného pořádku.

Mám jednu osobní zkušenost kontrastující s tím, co jste právě řekl. Jednalo se o naše (pozn.: skupiny Changes) turné po Rusku, jež jsme podnikli před několika lety. Tamní muži byli skutečně mužní a ženy ženské. Oproti dnešním Američanům potřebujícím k životu všemožné prášky se mi zdáli plní života, a to jak po emoční, tak i fyzické stránce. Pro většinu tamních lidí Rusko nikdy nepředstavovalo jednoduché a pohodlné místo k životu. Jak trefně říkal Periklés: *“Těžko na cvičišti, lehce na bojišti.”* (“Superior is he who is reared in the severest of schools.”)

Jste tedy toho názoru, že právě tato rozmazlenecká kultura bezpečnostní sítě, ochraňující muže i chlapce před rizikem a nebezpečím je pravým důvodem duchovní krize západního člověka?

Ano, jedná se o jeden z jejích mnoha elementů. Mnohé z těchto bezpečnostních sítí jsou důsledkem pasivní agrese. Je to jedna z diktátorských metod tvářící se, že všechny tyhle věci koná pro vaše dobro, ať již se jedná o povinné použití bezpečnostních pásů nebo nošení helem a chráničů u motorkářů nebo cyklistů. Všechny tyto paternalistické předpisy jsou produktem federální vlády. Ačkoli byly přijaty i jednotlivými státy, jsou ve své podstatě produktem celostátního financování dopravního systému. Federální vláda tyto prostředky poskytne státům a od toho momentu jim začne diktovat, na jaké účely je mají použít, v opačném případě na ně ztratí nárok. To samé platí ve školství. Jakmile vláda poskytne prostředky na vzdělávání, začne diktovat osnovy. Státy se tak stávají loutkami přivázanými k federální peněženke. Platí to i pro nepopulární zákony, jež by místní obyvatelé nikdy neschválili, u nich se pak jejich účinnost odkládá na dobu čtyřech až pěti let. Následně jen sleduje, kolik ovcí se jim podřídí, a až se zdá, že jich je většina, začne je vynucovat s povýšeneckou vehemencí. Všechny tyto praktiky rovněž představují jakýsi trénink poslušnosti populace.

Vraťme se ovšem k problematice ženského vytlačování mužů z pracovních míst. V této souvislosti bych rád zmínil zajímavé úryvky z díla Oswalda Spenglera „Člověk a technika.“ Tato útlá knížečka je považována za aktualizaci či chcete-li dodatek k jeho rozsáhlému epickému dílu „Zánik západu.“ Spengler v ní razí tezi, že v pozdějších fázích faustovské (západní) civilizace její mozky a talenty houfně opouštějí velká města, odcházejí od strojů a vracejí se k prostému životu na venkově. Pamatuji si, že při opětovném čtení tohoto díla jsem si pomyslel, jak by asi do Spenglerovy demografie zapadal takový Ted Kaczynski (Unabomber). V dnešní době se najde mnoho jedinců, kteří rezignovali na život v područí korporací a přetechnizovaného světa, a navrátili se prostě zemědělské existenci vně oné imaginární klece. Může to i mít co dočinění s ženským útokem na mužské pracovní pozice.

Dalším faktorem ovlivňujícím proces demaskulinizace západního světa byla Studená válka (tento termín je připisován britskému spisovateli **Georgi Orwelli**). V 60. letech jsme byli svědky navýšení tenze. Většina z nás nad svými hlavami cítila hrozivý Damoklův meč v podobě nukleární destrukce. Jistě, celá lidská historie, jak ji známe, je monotónní sérií válek invazí a vyhlazování, podstatný rozdíl však spočívá v tom, že nukleární věk vystavil jedince na pospas světu. V minulosti se člověk mohl spoléhat na svou sílu a důvtip vedoucí k přežití. Náhle však celá generace čelila hrozbě, na níž mohla reagovat pouze prostřednictvím vyhloubení díry v zemi, schováváním se, modlením a nevylézáním z úkrytu, dokud není čistý vzduch. Jaká bezmocnost. Jaká závislost na silách, jež člověk nemůže ovlivnit. Nukleární válka i přes všechny své technologické zázraky a vymoženosti redukovala válku jako takovou na úroveň otrockého nihilismu. Chybí veškerý smysl pro hrdinství, odvahu a čest. I umírání a obětování se pozbylo svého dřívějšího smyslu.

Všechny tyto faktory zmiňuji zejména proto, abych se pokusil oponovat myšlení současné politické pravice, která všechny současné problémy připisuje subverzi, konspiraci a skrytým

silám tahajícím za drátky. Neříkám, že něco takového ve skutečnosti neexistuje, nicméně ve společnosti zdravých lidí s vůlí k životu by podobné záležitosti měly jen velmi malý efekt a životnost. Nemalou část úspěchů těchto sil lze klást za vinu vnitřnímu rozkladu a masové degeneraci našeho národa. Na generaci po 1. světové válce nic podobného neplatilo, neboť si to v jejích řadách nenašlo živnou půdu. Na to byli až příliš silnou a životaschopnou generací stojící nohama pevně na zemi, připravenou uplatnit své zkušenosti a sílu.

Jedna z mých oblíbených písní Changes nese název „Čekání na pád“ (Waiting for the Fall). Myslím si, že její tématické zaměření se pozdává mnoha čtenářům stránek Alternative Right.

Asi ano. Je to velmi oblíbená píseň na našich koncertech a všude, kde hrajeme, je publikem vyžadována.

There's talk of revolution, impending Civil war, The lines are being drawn, The writings on the wall.

Ancient spirits slumber, The calm before the storm. Hero wakes and stretches, reaches for his sword.

(Chorus) Waiting for the fall my friend, Just waiting for the fall, Waiting for the fall my friend I am – just waiting for the fall.

The first shots have been fired, The battle has begun The blood red tide is rising, swelling like a flood.

An age of soot and ashes, Hero takes his stand: “ Lets have this out with fate My brothers – and liberate our land.”

(Chorus) Waiting for the Fall – just waiting for the fall. Waiting for the fall I am my friend – just waiting for the fall.

Již výše jste se zmínil o „alfa“ a „beta“ mužích. Souhlasím s vámi, že tyto dvě kategorie jsou zjednodušující a ne vždy úplně přesné, i přesto však slouží jako určité modelové příklady. Většinou muže posuzují podle toho, jak moc „alfa“ jsou. Alfa samci představují archetyp maskulinity. Myslím, že každý muž má v sobě něco z tohoto archetypu, jenž je nedílnou součástí jeho osobnosti. Alfa muži jsou jedinci, kteří ať už z jakýchkoli důvodů vynikají v tom, že jsou muži.

Tento názor považuji za rozumný.

Možná že se jen jedná o můj hodnotící předsudek, nicméně všichni opravdoví alfa muži, jež znám, vypadají, jako kdyby „čekali na společenský kolaps.“ Vidí, že svět se obrátil vzhůru nohama, muži dosahují svých „vítězství“ pomocí kapitulace a kvality, jež dříve zdobily největší a nejlepší muže, jsou dnes považovány za symptomy psychologické poruchy. Na touhu po zvyšování síly, soutěživosti a dominanci je dnes nahlíženo jako na formu přehnané kompenzace. Statečnost se rovná bláznovství. Tradiční mužská čest je zesměšňována ironickými hipstery, kteří ji pokládají za specifickou formu mužské naivity. Všem alfa mužům, jež znám, se

jeví, že tento svět spěje k jistému kolapsu, neboť honoruje všechny špatné věci. Bručí si pod vousy a brblají na tuto všeobjímající faleš jako Clint Eastwood ve filmu Gran Torino. Čekají, až přijde jejich čas. Očekávají pád.

Jsem si jist, že k onomu pádu dojde. Otázkou zůstává jeho přesná podoba, neboť budoucnost je vždy plná otazníků.

Povězte našim čtenářům něco víc o této písni. A abychom toto téma vyčerpali: myslíte si, že stojíme před velkým pádem a zbrusu novým začátkem? Blíží se Ragnarok západního světa?

Nikdo nemůže přesně předpovědět běh budoucích událostí. A platí to i pro ty, kteří ze zákulisí tahají za drátky. Často se přihodí něco překvapivého, což potvrzují i úspěchy pravice v posledních volbách. Ačkoli tato vítězství nejsou konečná a nepředstavují odpověď na všechny problémy, naznačují rostoucí uvědomování si toho, co levicoví radikálové u kormidla provedli s tímto národem. Již po několik desetiletí čekám, až se nezanedbatelné množství lidí probudí. Podle všeho tak již někteří učinili.

“Waiting for the Fall” byla napsána téměř jako všeobecná revoluční balada. Předpokládám, že její téma a poselství může být aplikováno kdekoli, kde panuje politická represe a kde proti ní existuje odpor. Vždy jsem obdivoval nepřeberné množství revolučních balad, které vznikly v Irsku, během nekončícího boje za nezávislost. Chtěl jsem zkusit napsat revoluční baladu, jestli se ní budu moci vyrovnat jako umělec. Pamatuji si, že když jsem mluvil telefonicky s Michaellem Moynihanem (spisovatel, překladatel a hudebník). Určitým způsobem jsme přemítali nad současným stavem našeho národa. Oba jsme ve svých konečných závěrech souhlasili, že tak špatný systém, jako je ten náš, se dostal do stavu, kdy nebude trvat věčně a rozpadne se způsobem, který jsme mohli pozorovat u bývalého Sovětského svazu. Extrémně rozbujelá byrokracie nemůže zůstat nedotčená, když základna ztratí schopnost nést její váhu. Ten večer, po našem rozhovoru, jsem napsal text skladby a zasadil ho jednoduchého, tříakordového rytmu. Předpokládám, že se mi revoluční baladu podařilo napsat. Vypadalo to, že skladba je populární v mnoha různých zemích, kde jsme hráli. Publikum v Rusku, Maďarsku, Rakousku a dalších místech, včetně Spojených států, vypadalo, že se ztotožňuje se skladbou z podobných důvodů. Hádám tedy, že píseň “Waiting for the Fall” funguje v tom smyslu, v jakém byla zamýšlena. Zatím jsem však neslyšel žádnou reakci od nějakého Ira, který skladbu vypočetl.

Rovněž, v souvislosti s mladými muži, čekajícími na jejich čas a na pád systému, jsem si všiml narůstajícího počtu těch, kteří už mají své “polní batohy” nachystány ve skříních. Čekajícími v předtuše chvíle, kdy vycítí že nadešel moment povstat k činu. Mnohotěchto mladých mužů jsou bývalí vojáci, kteří sloužili v Afghánistánu a Iráku. Mám však pocit, že je zde víc tohoto druhu lidí, než celkový počet lidí, sdružených v milicích a podobných skupinách – to znamená skutečně místních lidí, kteří nejsou tak náchylní k riziku infiltrace informátory a vládními agenty. Myslím, že zde už je určitý druh stínové armády, organicky se formující, připravující a čekající ve skupinách na pád. Časem uvidíme.

Třetí část rozhovoru Jacka Donovana s Robertem N. Taylorem *Waiting For the Fall*, který vyšel na stránkách Alternative Right dne 17. února 2011.